

Същто то мъстоположение и сключченность та, въ коато се намира Велесъ направило ю людете затворени, саможиви и доста монотонни, нрави ти — доста патриархални и несвоеврѣменни.

Онова, което ю успѣло да проникне отъ вѣнъ, донесено отъ онци, които са пропетали по нѣмско и пр. или ю обезобразено, или ю зело такъвъ чудна посока и размѣръ, штото човѣкъ се наскѣрбява, гледайки. Такъви са нѣкои проявления въ людете, надутостъ та и пустонадмѣнностъ та.

Людете са тута доста богомолни, нѣ и не до тамъ лишенни отъ сувѣрие, и съ свободна съвѣсть, споредъ както ми ги прѣставиха нѣкои прѣди да дойда тукъ. Има и такъви, които се приближаватъ по обычайти и възрѣниата си до по-просветени ти бѣлгаре изъ отечество то ни. Нѣ такъви са нѣколцина отъ мои ти нови искренни познайници.

Въ Велесъ има двѣ чѣркови, расположени живоцисно юдна срещта друга на изредна вишна, затова са и мъчни за посѣщение лѣтно врѣме. По-отрѣки и лесно иде на людете да ходятъ на монастиръ тъ св. Димитрий, който ю направенъ задъ рѣтъ тъ *), дѣто юдно врѣме стоялъ старий Велесъ, или Велица, на който развалини ти съ чѣрковици ти са видатъ до сега.

Въ петъкъ, 21-и априль, въ тоя монастиръ стана сборъ. Имаше свѣтъ отъ всички ти страни и отъ всички ти околни села на Велесъ. Тукъ видѣхъ десетина типа, десетина облѣкла, чухъ десетина напѣва, съпикасахъ десетина игри, чудно разнобразие и чудно доказателство на племенний характеръ отъ животъ тъ на бѣлгарски народъ: колкото села видишъ, толкова и обычай и облѣкла; голѣмо богатство, наистина!

Отъ камъ други ти по-важни навления въ градъ тъ Велесъ ште спомена, че тукъ народний духъ ю силенъ доста, а грѣкоманство то издѣхнало съвѣршенно между наши ти и да се съхранява по нѣйдѣ недвамъ ли не ю останало само въ малцина та цинцарски членади, които не са повече отъ 40 — 45.

За сега свѣршовамъ съ това, че тукашний климатъ ю доста добре, само горештина та почева не както у насъ отъ май и отъ юни, а отъ край тъ на марта и отъ начало то на априль.

*) Между втичание то на потокъ тъ Тополка и рѣка Вардаръ.